

USA støtter saudisk krig med folkemord i Yemen

9. april 2015 – Den amerikanske udenrigsminister John Kerry erklærede, i endnu et anfald af selvretfærdighed, under et interview på PBS sent i går, at USA ikke stiltiende vil lade Iran overtage Yemen. Det lykkedes Kerry på en eller anden måde at give Iran skylden for krigen i Yemen, selv om det var saudierne, der startede krigen ved at angribe Yemen. Der har bestemt været kampe i Yemen, men de har ikke angrebet nogen uden for Yemen, en kendsgerning, som Kerry synes at ignorere.

»Der har været – der er, selvsagt – fly, der kommer fra Iran. Hver eneste uge kommer der fly fra Iran [som antageligt leverer våben og andre forsyninger til Houthi-oprørerne], og det har vi sporet, og det ved vi«, sagde Kerry, som om dette var bevis for Irans direkte involvering. »Iran må erkende, at USA ikke vil stå stiltiende og se på, at regionen destabiliseres, eller mens folk begynder med åbenlys krigsførelse hen over linjer, internationale grænser, i andre lande.« Han hævdede, at Washington ikke er ude efter en konfrontation med Iran, men »vi vil ikke svigte vore alliancer og vore venskaber og behovet for at stå ved deres side, som føler sig truet som konsekvens af de valg, som Iran måske er i færd med at træffe.«

Fox News fremmaner, med sin dækning af alle dette, spørgelset, der udgøres af en USA-Iran-stedfortræderkrig i Yemen. I Pentagon gentog talsmand, oberst Steve Warren, hvad Kerry sagde i går og sagde: »Vi ved, at Iran leverer støtte til houthierne«, selv om han ikke kunne specificere, hvad denne støtte skulle bestå af, men »vi ved, at iranerne er partnere med houthierne, og at de arbejder sammen«. Warren sagde også, at USA begyndte sin støtte til saudierne i form af optankning i luften tirsdag aften, og at den amerikanske Centralkommando vil levere en luftoptankning til saudierne hver dag. En

unavngiven amerikansk forsvarsperson rapporterede, at samarbejde om efterretninger med saudierne nu omfatter at stille luftfotos til rådighed, som »koalitionen« kunne bruge til bedre at angribe anti-Hadi-styrker.

Foto: Røgen stiger op fra endnu et luftangreb på Yemen

'Et Bælte, En Vej' vigtigt for fred i Mellemøsten, siger kinesisk gesandt

8. april 2015 – Gong Xiaosheng, Kinas gesandt til Mellemøsten, besøger i øjeblikket Israel, Palæstina, Kuwait og Iran. I kommentarer til pressen sagde Gong:

»En fremtidig løsning for Mellemøsten bør inkludere ikke alene fredsaftaler, men også humanitær hjælp, genopbygning efter krigen, økonomisk genrejsning og udvikling. Kun en omfattende løsning, der inkluderer politiske, økonomiske, kulturelle og andre aspekter kan virkelig sætte skub i fredsprocessen og skabe et gennembrud.«

Gong foreslog, at Kinas 'Et Bælte, En Vej'-politik kunne hjælpe med til at skabe en varig fred.

»Initiativet med 'Et Bælte, En Vej' kan blive et vigtigt aspekt af fredsprocessen«, sagde Gong. »Vi håber at kunne bidrage til fred i Mellemøsten gennem 'Et Bælte, En Vej' og bringe lidt håb og fred til befolkningen i denne region,

især til dem, der lever i konfliktzonerne.«

Gong, der holdt diskussioner med den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas, understregede en mere aktiv rolle for Kina i regionen.

»Den aktuelle situation i Mellemøsten er meget vanskelig«, sagde han. »Palæstinenserne og israelerne er meget uenige i deres holdninger og stoler ikke på hinanden. Det er vanskeligt at få gang i forhandlingerne igen. Vi håber, at, gennem vores indsats, de to sider vil få større tillid til hinanden og insistere på at løse problemer ad politisk vej.«

Gong Xiaosheng rejse dernæst videre til Iran, hvor han indtrængende opfordrer til en våbenstilstand i den saudisk fremprovokerede konflikt i Yemen.

»Det afgørende i Yemen er at få en våbenstilstand i stand og yde humanitær hjælp, og dernæst udvikle processen for en politisk løsning gennem forhandlinger. Vi håber, at alle lande og parter i regionen kan handle på en samordnet måde over for problemet og ikke spare nogen indsats for at stabilisere situationen i Yemen gennem en våbenstilstand og forhandlinger«, sagde Gong.

Foto: Kinas Gong Xiaosheng og Palæstinas Mahmoud Abbas under et tidligere besøg i september, 2014.

Leder 9. april: Stop 3. Verdenskrig: Obamas handlinger driver verden til randen af generel krig

Præcis, som Lyndon LaRouche advarede om i webcastet 3. april, så fører præsident Obama en politik, der er gunstigt stemt over for saudierne og udbruddet af en storkrig, med begyndelse i Den persiske Golf. Obamaregeringen optrapper våbenleverancer til Saudi Arabien for at støtte bombekampagnen imod Yemen. Amerikanske militærrådgivere er i færd med at udarbejde et »fusionscenter« i Riyadh, hvor de planlægger optrapningen af den saudiske intervention i noget, der faktisk er en intern uoverensstemmelse i Yemen. Saudierne hævder, at de udkæmper en surrogatkrig imod Iran i Yemen og lyver om, at houthierne simpelt hen er iranske stedfortrædere. Dette er et komplet svindelnummer, men det saudiske svindelnummer tilsigter at udløse en storkrig.

LaRouche advarede om, at, med **P5+1-aftalen med et Iran**, der er på vej frem, må saudierne holdes i skak og få besked om at blande sig udenom. Enhver tolerance over for saudisk geskæftighed vil føre til en krig, der eskaleres og ikke kan standses. Ved at give militær, logistisk og efterretningsmæssig støtte til de igangværende saudiske operationer gør Obama præcis det, som LaRouche advarede om, at han ville gøre. Dette er opskriften på global krig.

Det, som Obama i stedet skulle tvinges til at gøre, er at frigive de **28 [hemmeligstempled] sider fra den oprindelige fælles Kongresundersøgelse af 11. september.**

Verden skal vide, hvad saudierne og deres britiske, royale partnere i virkeligheden er. Uden den **anglo-saudiske alliance** ville der ikke være noget al-Qaeda, ingen Islamisk Stat og stort set ingen terrorisme. De udførte 11. september-angrebene for at hjælpe Bush og Cheney med at etablere et diktatur i USA.

Denne Obamas skamfulde opførsel, hvor han støtter saudierne militært, og hvor han dækker over saudierne ved at lægge låg over de 28 sider, er endnu et bevis på, at han er uskikket som præsident, og aldrig nogen sinde har været skikket til det. Han er mere eller mindre lige så dårlig, som hele Bush-familien tilsammen.

Obamas største forbrydelse er hans opførsel over for Rusland, en opførsel, der også har bragt verden til randen af krig – en potentiel atomkrig. Gennem Victoria Nuland og andre fører Obama krig mod Rusland og **støtter åbenlyst neonazister i Ukraine.**

Angrebene på den russiske præsident Vladimir Putin drejer sig ikke bare om Rusland. Det drejer sig om det voksende, russisk-kinesiske, globale partnerskab, et partnerskab, der, sammen med Indien, repræsenterer kernen i **BRIKS-bevægelsen for et nyt, globalt paradigme.**

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi var i Moskva tirsdag, 7. april, for at mødes med både udenrigsminister Sergei Lavrov og præsident Putin for at forberede præsident Xi Jinpings besøg den 8. maj, i anledning af højtideligholdelsen af 70-året for sejren i Anden Verdenskrig. Putin og Wang Yi bemærkede, at alene i løbet af de seneste to år har Rusland og Kina underskrevet 107 fælles aftaler, der hovedsageligt involverede internationale infrastruktur-projekter. Præsident Putin gjorde det klart, at Rusland agter fuldt ud at støtte Kinas Nye Silkevejs-initiativ.

Se LPAC-video: »Storm over Asia«

Onsdag mødtes præsident Putin også med den græske premierminister Tsipras, hvor han gjorde det klart, at **Grækenland er velkommen som partner i BRIKS-initiativerne.** (fremhævelse ved red.) Grækenland vil spille en central rolle i Turkey Stream, den nye gasledning ind i det sydlige Europa.

Idet han bemærkede de positive fremskridt i Putin-Tsipras-mødet, zoomede Lyndon LaRouche ind på Tyskland og bemærkede, at det er af afgørende betydning at se, hvordan Tyskland nu vil reagere over for Grækenland. Tyskland har på skamfuld vis indgået et aftalt spil med briterne og andre om at fremføre svigagtige anklager imod Grækenland. Mange inden for det tyske finansielle samfund er udmærket klar over, at Trojkaen og EU, med betydelig tysk medvirken, har begået et svindelnummer imod Grækenland. Den græske befolkning har gjort oprør imod denne svindel og stemt den aktuelle regering til magten for at befri Grækenland for denne svindel. LaRouche krævede, at Tyskland standser denne svindel og rent faktisk lancerer en fuld undersøgelse af, hvordan svindelen/udplyndringen af Grækenland blev udført. Bare fordi regnskabet udviser gæld, betyder det ikke, at denne gæld er legitim. I Grækenlands tilfælde var det et totalt svindelnummer.

I sin ugentlige dialog mandag, **6. april, med LPAC's Komite for Politisk Strategi**, fremlagde LaRouche en standard for et levedygtigt præsidentskab. Han identificerede Martin O'Malley som den eneste kandidat, der hidtil er fremkommet, som viser kvalifikationer til at bestride jobbet. Obama har tydeligvis, lige fra begyndelsen, aldrig været kvalificeret og burde aldrig have haft mulighed for at komme ind i Det Hvide Hus, undtagen på turistpas. Det, der nu er en presserende nødvendighed, er, at der nedsættes et team af erfarne og kvalificerede folk, der kan etablere et præsidentskab, et præsidentskabsteam, der rent faktisk kan adressere de aktuelle, overhængende kriser.

Et sådant team kan samles omkring O'Malley. Det må gøres, for uden en sådan omgående indsats er USA dømt til undergang. Alene ferskvandskrisen i de vestlige stater vil, hvis der ikke gribes ind nu med handling, gøre det af med USA. Hvis det ikke lykkes at **løse ferskvandskrisen** i Californien, vil der komme massehungersnød i USA i takt med, at fødevareforsyningen bryder sammen. Galninge som [Californiens] guvernør Jerry Brown ('LaRouche: Hvis det er 'brunt', så skyl det ud!') promoverer rationering af vand og anden »grøn« galskab. Obama er endnu værre. Han har ignoreret ferskvandskrisen i Californien i hele sin syv år lange embedsperiode og planlægger nu et topmøde fra Det Hvide Hus om klimaforandring og sundhed – et komplet svindelnummer.

Forslag til fordybelse:

EIR-Efterretningsteam: Hvem står bag planerne om en opsplitning af Rusland?

**RADIO SCHILLER den 7. april
2015:
Iran-aftalen må ikke
saboteres**

Med formand Tom Gillesberg

FN holder møde om krisen i Yemen

4. april 2015 – Her til aften trådte FN's Sikkerhedsråd sammen for at drøfte krisen i Yemen. Mødet fandt sted på initiativ af Rusland, der, iflg. *Washington Post*, cirkulerer et udkast til en resolution, der kræver »reguleret og obligatorisk« afbrydelse af de saudiske luftangreb for at give udlændinge mulighed for at forlade landet, og ligeledes kræver »hurtig, sikker og uhindret humanitær adgang for at sikre, at humanitær hjælp når frem til folk i nød«.

Rusland har tidligere cirkuleret et forslag, der krævede våbenembargo for hele landet, og ikke bare for Houthi-stammerne, som Saudi Arabien havde krævet. Ikke overraskende afviste saudierne det russiske forslag, fordi de (saudierne) placerer skylden for konflikten på houthierne alene. »Det giver ikke meget mening at påføre hele landet en embargo pga. opførslen hos en enkelt part, der har været aggressoren i denne situation«, sagde Saudi Arabiens repræsentant Abdallah Al-Mouallimi her til aften, rapporterer *Sputnik News*.

FN's humanitære chef, Valerie Amos, satte, i en rapport, der blev udgivet den 3. april, dødstallet i Yemen siden begyndelsen af den saudiske bombekampagne den 25. marts, til 519, inklusive 90 børn, og med ca. 1.700 sårede.

Den iranske præsident Rouhani: atomrammeaftalen en win-win.

Der er en tredje vej til enten kamp eller underkastelse: samarbejde

3. april 2015 – I en tale til det iranske folk og det internationale samfund via simultantolk understregede den iranske præsident Hassan Rouhani i dag, at atomrammeaftalen vil være til gavn for både Iran og USA, når sanktionerne bliver ophævet, gennem handel og økonomisk samarbejde, og at aftalen åbner vejen for Irans genintegration i verdenssamfundet.

»Vores diskussion drejer sig ikke kun om atomkraft«, sagde han i sin tale. »Dette er det første skridt hen imod produktiv interaktion med verden. Der er nogle, der mener, at vi ikke har andre muligheder end enten at kæmpe imod verden, eller også underkaste os«, sagde han. »Men der er også en tredje vej. Vi må have samarbejde med verden«, sagde Rouhani.

Da aftalen blev annonceret, blev den spontant fejret i Iran, med noget af en konfetti-parade (uden konfettien) for udenrigsminister Javad Zarif, hvor folk dansede i gaderne. Aftalen blev også lovprist af præsterne under fredagsbønnen. Om aftalen bliver en succes eller ej, understregede iranske regeringsfolk, vil være afhængig af, om den honoreres fra begge sider. Den iranske præsident sagde, at de ville overholde deres løfter. »Alt, hvad vi har lovet under atomdrøftelserne ... vil vi være loyale overfor og stå ved vore løfter«, sagde Rouhani. Man håber, at USA vil gøre det samme.

Umiddelbart efter præsident Rouhanis tale blev *EIR's* William Jones interviewet af *Press TV* om de politiske overvejelser for at nå frem til en endelig aftale, og *EIR's* Marsha Freeman blev interviewet om betydningen af atomteknologi.

Foto: Iranere fejrer atomaftalen i Teherans gader

Sydvestasien: Saudisk krig ødelægger Yemens økonomi

3. april 2015 – Yemen er længe blevet beskrevet som den fattigste nation i den arabiske verden, og blandt de fattigste i verden som helhed. Nu er landet blevet endnu fattigere som resultat af den saudiske bombekampagne. Al Jazeera rapporterer, at den humanitære situation i landet hastigt er ved at bryde sammen, både som resultat af den saudiske bombing og kampene i Adens gader. Folk flygter fra deres hjem og nabolag i hovedstaden, Sana'a, hvilket forkrøbler de lokale virksomheder. Vand og el er blevet afskåret i Aden. Dusinvis af civile er blevet dræbt.

»Der er ingen tvivl om, at denne krig har haft alvorlige følger for yemenitterne«, sagde Ahmed Shammakh, en økonom fra Yemen. »Selv om fødevarer og andre produkter er tilgængelige, har den almindelige yemenit ikke længere råd til at købe de fleste ting. Hertil kommer, at mange familier nu er flygtninge. Det får fattigdommen og arbejdsløsheden til at stige drastisk.«

Peter Salisbury, en freelancejournalist med base i Sana'a, rapporterede i dag til et forum, afholdt af Washington, D.C.'s Wilson Center, at vandsystemet er ude af kraft i Aden. Han sagde, at der ikke er fødevarer pga. af kampe omkring havnen,

og han bekræftede, at fødevarerpriserne nu ligger over de fleste af landets fattiges købeevne.

Han sagde, at Yemen er afhængig af import: 90 % af landets hvede importeres, og 100 % af dets ris. Det er afhængigt af import af diesel, fordi dets raffinaderier ikke fungerer, hvilket påvirker elforsyningen, så vel som transport. Eksporten er standset pga. saudierne blokade. Oliekompagnerne lukkede produktionen ned pga. kampene, tilsyneladende allerede før saudierne bombekampagne begyndte.

Foto: Familier flygter fra deres hjem pga. frygt for nye luftangreb

---

USA er ved at blive dybt involveret i Saudi Arabiens krig mod Yemen

Onsdag, 1. april 2015 – Selv om alle detaljerne endnu mangler at blive afdækket eller bekræftet, er Obamaregeringen, sin sædvane tro, i færd med at sænke sig dybere og dybere ind i Saudi Arabiens krig mod Yemen.

Micah Zenko fra magasinet *Foreign Policy* fremfører, idet han går ud fra bekræftelsen fra Det Hvide Hus i sidste uge om, at USA yder støtte mht. efterretninger og brændstofoverførsel i luften til saudierne, at USA er involveret i saudierne krig i Yemen, og at dette er en fortsættelse af Obamaregeringens mønster med at involvere sig i krige uden at konsultere Kongressen – eller det amerikanske folk, for den sags skyld.

»Obamaregeringen har [i Libyen og Syrien/Irak med forlængelse i Afghanistan] påbegyndt militære operationer med stort set ingen offentlig debat eller formel rolle for Kongressen – en situation, som det amerikanske folk og dets valgte repræsentanter stiltiende har accepteret ved gentagne interventioner og ved krigen mod terror mere generelt«, skriver Zenko. Men dette er en krig uden noget reelt formål, hvilket selv den amerikanske chef for centralkommandoen, gen. Lloyd Austin, har indrømmet: »På nuværende tidspunkt kender jeg ikke den saudiske kampagnes specifikke mål og formål, og det ville jeg skulle kende for at være i stand til at skønne om sandsynligheden for en succes«, sagde han under en erklæring for Kongressen i sidste uge.

»Måden og hastigheden, hvormed Obamaregeringen besluttede at bakke fuldstændigt op om den ene side i Yemens seneste stedfortræderborgerkrig uden et klart udfald bør være foruroligende«, konkluderer Zenko. »Ulykkeligvis er dette blevet standardoperationsmåden for, hvordan USA bliver ved med at gå i krig.«

Det amerikanske militær er ganske afgjort i nærheden. I sidste weekend blev to saudiske piloter, hvis jagerfly gik ned i Aden-golfen, reddet af en redningshelikopter fra det amerikanske Luftvåben, der udgik fra Djibouti. Sputnik News, der citerer en unavngiven militærkilde, rapporterer, at et skib fra den amerikanske flåde tilsluttede sig kampagnen ved at affyre fire krydsermissiler på en »forstærket missilbrigade«. Hvis det er sandt (og det er foreløbigt ubekræftet), passer denne form for 'snigende involvering' det Obama-mønster, som Zenko advarer imod.

Foto: USA støtter Saudi Arabien med bl.a. brændstofoptankning i luften.

Leder 3. april 2015: LaRouche advarer: Med P5+1 aftale, hvem skal holde saudierne og Bibi i tømme?

Lyndon LaRouche advarede i dag om, at, med den opnåede aftale mellem P5+1 og Iran, der skal garantere, at det iranske atomprogram er til strengt fredelige formål, er det store spørgsmål nu: Hvem skal afholde både Saudi Arabien og Israel fra at ødelægge aftalen og sprænge hele regionen i luften i en storkrig? Israel er i forvejen det eneste land i regionen med et arsenal af atomvåben, og saudiske regeringsfolk har gjort det klart, at de er parat til at arrangere anskaffelsen af et atomvåben, med kort varsel, fra Pakistan.

»Hvis der ikke er nogen, der er parat til at holde saudierne under kontrol«, advarede LaRouche, »vil hele aftalen blive sprængt – i bogstavelig forstand. Med mindre både saudierne og israelerne sættes under strenge begrænsninger, vil dette ikke fungere.«

LaRouche advarede om, at, som et resultat af de nylige valg i Israel, »er den israelske regering i hænderne på en vild idiot, som man overhovedet ikke kan stole på«.

LaRouche tilføjede, at en yderligere betingelse for en ægte sikkerhed er fjernelsen af præsident Obama fra embedet, og nedrivningen af hele Bush-liga-apparatet.

»Med mindre man konfronterer denne kendsgerning, så kan

saudierne og israelerne sørge for, at hele aftalen bliver ugyldig.«

»Man må sørge for, at BRIKS-systemet overtager hele processen, hvis der skal være noget som helst håb om et heldigt udfald og stabilitet«, understregede LaRouche. »Kerneprincippet i det nye BRIKS-paradigme er en fair chance for alle. Det kommer til at tage nogen tid«, fortsatte LaRouche, »at opnå en varig fred. Vi har brug for et årti eller to med reel produktivitet, reel udvikling. Det betyder enden på Wall Street-systemet, under hvilket befolkningen udplyndres og terroriseres.«

Under betingelserne i Den fælles, omfattende handleplan (Joint Comprehensive Plan of Action, JCPA), som blev udarbejdet i Lausanne, Schweiz, under de seneste måneders drøftelser, vil Iran i udstrakt omfang reducere sin uranberigelse og sine lagre, underkaste sig intensive IAEA-inspektioner, ombygge tungtvandsreaktoren i Arak og konvertere berigelsesfaciliteten i Fordow til en forskningsfacilitet, der ikke længere beriger uran. Til gengæld vil USA og EU suspendere sanktioner, og FN's Sikkerhedsråds sanktioner vil blive ophævet, men under en ny resolution, der støtter JCPA og gennemtvinger nye straffe for enhver overtrædelse. Aftalens løbetid er 15 år, med enkelte bestemmelser forlænget til 25 år.

LaRouche afsluttede med at understrege de alvorlige konsekvenser af ikke at handle på hans advarsler. »Alternativet er krig – generel krig, der hurtigt vil udvikle sig til en atomar udslettelseskrig. Det er den ligefremme sandhed om den aktuelle situation. Det drejer sig ikke om Den persiske Golf eller Mellempøsten. Det drejer sig helt bestemt ikke om Iran. Det drejer sig om krig, imod Rusland og Kina.

De britiske kræfter og Wall Street-kræfterne, som arrangerer det, vi i dag ser i den saudiske og israelske galskab, er ude på at anstifte en krig i hjertet af Eurasien, en krig mod Rusland og Kina. De mener, at en sådan krig kan begrænses, så

den eliminerer en stor del af befolkningen i denne region, som de har udset som målet for masse mord; men i den virkelige verden fungerer sådanne utopiske fantasier faktisk ikke. Hvis de sejrer, betyder det den form for krig, der kan udslette menneskeheden.«

For baggrundsviden, se [The London/Saudi Terror Network](#)

Vi, Schiller Instituttet, beder om, at alle tænkende borgere ikke alene skriver under på vores appel om, at (USA og) Europa skal gå med i BRIKS, men vi beder også om et bidrag til at finansiere vores indsats.

**JERES DONATIONER KAN VENDE TIDEVANDET!
GIV ET BIDRAG TIL SCHILLER INSTITUTTET NU
Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408**

EIR: Tyskerne råber alarm –

Putin advarede Vesten om atomopgør over Krim

15. marts 2014 – En dokumentarfilm, der blev vist over russisk statsligt fjernsyn i weekenden den 14.-15. marts, bekræftede, at den russiske præsident Vladimir Putin var parat til at sætte sin nations strategiske atomstyrker i alarmberedskab i kølvandet på det neonazistiske statskup, udtænkt af Vesten, som væltede den ukrainske præsident, Viktor Janukovitj i februar, 2014. Putin blev interviewet til dokumentarfilmen, der har været under forberedelse i otte måneder. Han sagde til interviewereren, at han advarede amerikanske og europæiske ledere om at holde sig fra Krim i kølvandet på kuppet mod Janukovitj, og hans konklusion var, at hans advarsler afparerede en global krig.

Download (PDF, Unknown)

Pakistan har afvist en saudisk anmodning om at tilslutte sig en anti-Iran-alliance, siger Bruce Riedel

17. marts 2015 – I en artikel i Al Monitor den 15. marts sagde Bruce Riedel, højtplaceret lærer og direktør for Brookings Intelligence Project og tidl. højtplaceret embedsmand i CIA, at den pakistanske premierminister, Nawaz Sharif, har afvist

den saudiske Kong Salman bin Abdelaziz' anmodning om, at landet tilslutter sig Saudi Arabien og dets sunni-arabiske allierede imod Iran, især i den stedfortrædende krig, der nu er i gang i Yemen.

Under den iranske revolution var en 40.000 mand stærk pakistansk militærstyrke til udenlandske opgaver udstationeret i Saudi Arabien for at beskytte Huset Saud. I dag tjener kun nogle få pakistanske rådgivere og eksperter i kongedømmet.

Den pakistanske premierminister, der tilbragte flere år i eksil i Saudi Arabien med den saudiske kongefamilie som vært, var i Riyadh tidligere på måneden og blev personligt modtaget af Kong Salman i Riyadhs lufthavn, hvilket understregede betydningen af Nawaz Sharifs besøg.

Riedel sagde i sin artikel, at Salman specifikt ønskede en deling pakistanske militærstyrker udstationeret i kongedømmet for at hjælpe med at forsvare den sårbare sydvestlige grænse mod det nordlige Yemen, der kontrolleres af Zaydi Houthi. Iflg. pakistanske kilder, som Riedel citerer, har Sharif modvilligt besluttet ikke at sende tropper til Saudi Arabien i øjeblikket. Sharif lovede et tættere samarbejde omkring terrorbekæmpelse og militært samarbejde, men ingen tropper i den umiddelbare fremtid.

Pakistan afviste også at flytte sin ambassade i Yemen fra Sanaa til Aden, som saudierne og staterne i Golfsamarbejdsrådet har gjort, for at distancere sig fra Houthi'erne, bemærkede Riedel.

Foto: Pakistans premierminister Anwaz Sharif.

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. mrs. 2015: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-

samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettigheds klimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget beejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at

likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart,

hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bægeret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med

Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterede omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedtrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobras til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og

sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlamant, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal

fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at fredsaftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne fredsaftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalistere, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukrainekrigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den

samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsaftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og

fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahu's valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahu's besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i

stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåben-angreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende

konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang

række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af

eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientaliske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en

artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015 v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Billede: Untergang der Titanic, Willy Stöwer, 1912

**RADIO SCHILLER den 16. marts
2015:**

**Tysk udenrigsminister
Steinmeier og Helmut Schmidt
siger fra over for krig med
Rusland // Glass-Steagall i**

USA

Med formand Tom Gillesberg

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York, den 17. januar 2015: Del III

(Se Del I [her](#). Se Del II [her](#).)

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i løbet af det sidste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

Da Kinas præsident Xi Jinping for halvandet år siden i Kasakhstan meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i Den gamle Silkevejs tradition, refererede han til dette:

Dette er Mogao-grotterne i Dunhuang. [klip slut]

Jeg kan kun råde jer til at gå på internettet og se nogle af dokumentarerne om Den gamle Silkevej, for, for 2.000 år siden var Den gamle Silkevej et forsøg på at forene Europas nationer og kulturer med Asiens, og det førte til en enorm udveksling af varer, men vigtigere endnu, teknologier til fremstilling af silke, porcelæn, krudt, trykning, bogtrykning, og mange af

tidens mest avancerede teknologier blev udvekslet og førte til en forøgelse af datidens menneskers velfærd. Så da Xi Jinping meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i traditionen efter Den gamle Silkevej, blev vi ovenud glade, for jeg sprang i vejret og sagde, »Wow! Nu satser Kina på Schiller Instituttets politik, Den eurasiske Landbro, Den nye Silkevej, som vi har været fortalere for, siden Sovjetunionens opløsning.«

I mellemtiden er der fundet en utrolig udvikling sted, for i de forløbne seks måneder har der været en åndeløs udvikling, der begyndte med Xi Jinpings meddelelse i november 2013 om, at han også ville bygge Den gamle, maritime Silkevej; dernæst var der i maj måned topmødet mellem Rusland og Kina i Shanghai, hvor man indgik store aftaler mellem selskaber. Og så, i juli 2014, var der BRIKS-konferencen i Fortaleza, Brasilien, og bagefter topmøder mellem mange andre lande, mellem BRIKS-landene, Celac-landene, ASEAN og så fremdeles.

I denne periode er der sket en åndeløs udvikling, med projekter, der er blevet fuldstændig udelukket af de vestlige medier eller er blevet bagtalt, som bygningen af den nye Panamakanal gennem Nicaragua, som bliver bagtalt som værende miljøskadelig; men at det vil hæve levestandarden for Nicaraguas befolkning, nævner de ikke, for denne kanal, der bliver 278 km lang, vil forbinde Stillehavet med Atlanterhavet, omgående give beskæftigelse til 50.000 arbejdere og blive færdigbygget på fem år, og transformere Nicaragua til en moderne nation.

Dernæst kom der et utroligt antal aftaler mellem selskaber mellem Rusland og Nicaragua; Putin besøgte landet, og man indgik aftaler om landbrugsproduktion; Nicaragua vil få et GLONASS-system, der er et russisk GPS-system; flere aftaler om teknologisk samarbejde. Putin indgik også aftaler med Cuba, om bygning af en international lufthavn, atomkraftværker. Mellem Rusland og Argentina, samarbejde om atomkraft; luft- og rumfartsindustri; kommunikation; atomkraftværker; afsaltning

af havvand. Mellem Argentina og Kina: præsident Xi Jinping og præsident Cristina Fernández de Kirchner indgik en altomfattende alliance, 19 aftaler – om atomkraft, infrastruktur, kommunikation, transport. Mellem Argentina og Kina: Kina udstedte flere kreditter til disse projekter. Kina vil bygge en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru. Bolivia: Bolivia er det mest spændende eksempel, hvor, fra at være et selskab, der dyrker coca-blade, Bolivia nu satser på en transkontinental jernbanelinje fra Brasilien til Bolivia til Peru. Rusland og Bolivia samarbejder om udvikling af atomkraft, selvfølgelig til fredeligt formål; uddannelsen af landets arbejdsstyrke, vandkraft. Bolivia og Kina: samarbejde om rumteknologi, satellitter. Rusland: gigantisk samarbejde med Brasilien, forøget handel, atomkraft, maskinværktøj. Brasilien og Kina bygger sammen infrastruktur, udveksler videnskab, samarbejder om rumfart, salg af brasiliansk fly til Kina, og udveksling af videnskab og teknologi.

Kina og Indien har indgået aftaler om 10 store projekter mellem Xi Jinping og Modi, om udvikling af thoriumreaktoren, højtemperaturreaktoren, pebble-bed-reaktoren; højhastighedsjernbanesystemer; en kæmpekorridor mellem Kina-Indien-Myanmar, Kolkata og Kunming, og endnu andre projekter i Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej.

Rusland og Kina har indgået 48 store aftaler, heriblandt om flydende atomkraftværker til storstilet afsaltning af havvand; desuden energiforsyning af store industriparker, som f.eks. energiforsyning til olieplatforme på havet; en pipeline fra Sibirien til Kina. De indgik en aftale om en 30-årig gasleverance; højhastighedsjernbanesystemer, Moskva-Kazan vil blive bygget omgående. Kina-ASEAN havde et topmøde i Myanmar i august; dernæst var der en enorm udstilling i forbindelse med Den maritime Silkevej og maskinværktøj, i Nanning, Kina, i september måned, hvor 4.600 firmaer deltog.

BRIKS har taget initiativ til et program for uddannelse og udveksling af unge videnskabsfolk. De bygger mange nye

universiteter og højere læreanstalter. Modi har sagt, at BRIKS-alliancen for første gang er en alliance mellem lande, der ikke er baseret på deres aktuelle kapacitet, men på deres fælles, fremtidige potentiale, og at Indiens store fordel er, at 60 % af alle indere er under 35 år, og at de vil blive Indiens hovedeksport til lande med demografiske problemer – som f.eks. Tyskland og Italien.

Modi har, på de sydasiatiske nationers [SAARC] nylige topmøde, genoptaget 30 store vandprojekter, som Indira Gandhi oprindeligt havde vedtaget, men som ikke blev bygget pga. mordene på hendes sønner; og nu vil disse vandprojekter tømme vandet, der kommer fra Himalaya, og som normalt forårsager gigantiske oversvømmelser i Bangladesh og andre lande; og nu vil dette vand blive tæmmet og bragt til anvendelse for landbrug og vandkraft.

En lignende udvikling er foregået i Egypten. Egypten er i færd med at udvide Suezkanalen til dobbelt kapacitet. Der foregår et intensivt samarbejde mellem Rusland og Egypten om atomkraft og landbrugsproduktion.

Rusland og Sydafrika: Rusland støtter opbygningen af en atomkraftindustri i Sydafrika, mens Kina hjælper Sydafrika med at vinde kontrollen over store stålfabrikker, som de i mellemtiden havde mistet til britisk kontrol, tilbage. Li Keqiang, Kinas premierminister, var i Afrika og meddelte, at det er kinesernes plan at forbinde alle Afrikas hovedstæder gennem et system af højhastighedstog.

Dette er alt sammen en kendsgerning, og jeg kan blot nævne nogle af projekterne, men hvis man ser på detaljerne, er det svimlende, hvad disse lande udretter netop nu. Og dette er en alliance mellem lande, der er kommet for at blive, for, for blot et par dage siden gav den russiske viceudenrigsminister Igor Morgulov et interview til Xinhua, hvor han sagde, at Rusland vil bruge sit formandskab for BRIKS, der begynder i april, til at transformere BRIKS fra at være et »dialog-

baseret forum« til at blive »en fuldt udviklet mekanisme for interaktion omkring hovedspørgsmål vedrørende global økonomi og politik«. At de, på BRIKS-topmødet i den russiske by Ufa i juli måned, hvor Shanghai Cooperation Organization [SCO] også vil mødes, vil fremlægge en »reform af det internationale og økonomiske system«, »styrke de internationale relationers lovmæssige rammer, gøre større brug af deres økonomiers komplementære natur« for at »fremskynde udviklingen« af vore lande, »forbedre industriel og teknologisk samarbejde«, beslutte nye projekter inden for »energi, minedrift, metallurgi, agro-industri, telekommunikation, højteknologi«, udvide BRIKS' evner inden for den sociale sfære, forskningsaktivitet, sundhedssystemer, udvikling af ungdommen og informationspolitik. De vil også cementere og konsolidere de nye finansinstitutioner, den Nye Udviklingsbank, der vil finansiere alle disse projekter, sammen med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; de er i færd med at skabe Contingency Reserve Arrangement, en valutareservefond, der skal forsvare medlemslandene imod spekulative angreb og i tilfælde af en global krise. De intensiverede integrationen af deres stater, og de styrkede deres handels- og investeringskapaciteter, og Rusland i særdeleshed samarbejder aktivt med Kina om disse spørgsmål.

BRIKS vil sammen øge deres strategi for økonomisk samarbejde frem til 2020, de vil skabe et råd for forretningsanliggender, en økonomisk blok med deltagende lande, og de vil have Indien og Pakistan til at gå med i Shanghai Cooperation Organization og afholde fælles, kommende mindehøjtideligheder for at fejre sejren over nazisterne i Anden Verdenskrig.

Det betyder, at der er en helt anden verden derude. BRIKS-landene, Celac, landene i ASEAN, og en voksende alliance af andre lande er i færd med at opbygge en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og den er baseret på fundamentalt forskellige idéer, ikke på global dominans, ikke på den idé,

at der er én tilbageværende supermagt, der regeres af, ikke en Washington-konsensus, men i virkeligheden af underkastelse fra alle dem, der tror på denne Washington-konsensus til Wall Streets og Londons herredømme.

Konceptet med Den nye Silkevej bygger på et helt andet koncept, og alle lande indbydes til at deltage, ikke som en geopolitisk interesse imod andre geopolitiske interesser, men som en eneste, forenende idé om hele menneskeheden. Præsident Xi Jinping har gentagne gange forklaret de principper, på hvilke Den nye Silkevej er bygget. Han sagde: Det er et koncept for gensidig udvikling, der er ikke-konfronterende. Det indeholder gensidig respekt og dialog. Det omfatter respekt for valget af den andens sociale system. Det støtter den andens strategiske interesser. Det udviser absolut respekt for hver enkeltes suverænitet. Det er en absolut afvisning af enhver form for overherredømme.

På Den sjette Konference for Strategisk og Økonomisk Dialog i 2014, mellem USA og Kina, foreslog Kina en ny model for relationer mellem større stater, og vægten blev lagt på behovet for gode og stabile relationer mellem USA og Kina, der må være et anker for stabilitet i hele verden, og at begge stater er ansvarlige for verdens skæbne og fælles fremtid. Og på det nylige APEC-møde i Beijing i oktober tilbød Xi Jinping præsident Obama, at USA og andre større nationer burde gå med i alt dette, Den nye Silkevej, AIIB og den Nye Udviklingsbank.

Men alle de vestlige tænketanke, i hvert fald alle dem, jeg kender, samt de etablerede medier og en stor del af Kongressen, der naturligvis er kontrolleret af denne Washington Konsensus, der betyder Wall Street-penge, de berømte »mørke penge«, der købte det nylige midtvejsvalg; de siger alle, »åh nej, Kina er en imperiemagt, alt dette er ikke sandt, Kina har onde motiver, de forfølger deres egeninteresse«. Og typisk for dette var en artikel i den tyske avis *Die Welt* den 7. juli med overskriften, »Kæmpeimperiet rækker ud efter hele verden«.

Men det, som Kina og BRIKS-landene gør, er, hvad USA plejede at gøre, da det endnu var en sund, fornuftig nation. Efter Uafhængighedskrigen mod Det britiske Imperium, skabte Alexander Hamilton netop den form for kreditsystem, den form for bankvirksomhed og økonomi, og han fremlagde i sine berømte rapporter til Kongressen det, der siden blev verdenskendt som »Det amerikanske system for politisk økonomi«. I sin Rapport om spørgsmålet om produktion skrev han: »At pleje og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet ved at mangedoble objekterne for foretagender, er ikke blandt de mindst betydningsfulde af de hensigtsmæssige udveje, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes.« Og denne forbindelse mellem intellektets opfindelser, intellektets kreative evne, og forøgelsen af arbejdsstyrkens fysiske produktionsproces, det er kernen i Det amerikanske System.

Og det er, hvad Kina gør i dag, og det har ført til denne fænomenale udvikling i de seneste 30 år. Og det, Kina gjorde i denne periode, er grundlæggende set det samme, som USA og Europa og flere andre lande gjorde. Og det er grundlaget for BRIKS-alliancen i dag, der satser på en videnskabs- og uddannelsesbaseret økonomi, videnskabeligt fremskridt som drivkraft for økonomien. Og det var på denne måde, Kina udviklede sig fra Kulturrevolutionens totale ødelæggelse for 40 år siden og blev i stand til, på 30 år, blot 30 år, at opnå det, som det tog USA og Europa 200 år at opnå. Det er grunden til, at Kina i dag er den førende rumfartsnation i verden, og grunden til, at de, i samarbejde med Indien og Rusland om rumfart, i dag er førende i verden.

Idéen om respekt for den andens interesse er tilfældigvis også princippet i Den westfalske Fredstraktat, ud af hvilken voksede international lov, og den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøse krige i Europa. Denne ånd fra den Westfalske Fred er baseret på Nicolaus Cusanus' idéer. [Nicolaus Cusanus](#) (Nicolas af Cusa; Nikolaus von Kues) sagde, at formålet med enhver form for samfundsorden er *concordantia*, harmoni. Den er

forudsætningen for, at det almene vel kan udvikles. Denne harmoni er baseret alles udvikling, i deres gensidige interesse.

Det menneskelige samfund, ifølge Nicolaus, er en del af et billede om en harmonisk, kosmisk orden, som Skaberens har bygget i universet, og som kun fungerer, hvis det (universet) virkeliggør denne orden. At søge harmoni (overensstemmelse) er også det enkelte individs opgave i hans eller hendes politiske aktivitet, og den kan udelukkende kun være baseret på *consensus omnius*, dvs. samtykke fra alle, og kan ikke være baseret på underkastelse under den stærkes herredømme. Hvert enkelt individ må lære at tjene helheden som en del, men også respektere den anden som legemliggørelsen af den samme rettighed. Denne idé udvikler Nicolaus i sin *Concordantia Catholica*.

Hvis man undersøger Confucius, finder man nøjagtig de samme idéer. Hos Confucius har man begrebet *ren*, som betyder *agape*, kærlighed; og *li*, hvilket netop betyder idéen om, at hvert enkelt individ må opfylde sin plads i universet på bedste måde, for at universet kan fungere.

En lignende idé er også Confucius' idé om harmoni, som må eksistere i samfundet. Han siger, »vejen til denne harmoni er udviklingen af hvert individ til at blive et menneske med en meget høj moral, til at blive en *chün tzu*, en ædel person. Og Confucius sagde, at lovgivning, loven, ikke er den kraft, hvormed man skaber *chün tzu*, det sker kun gennem lederskabets moralske eksempel – hvilket tilfældigvis er den samme idé, som i Schillers »Menneskets æstetiske opdragelse« som den eneste måde, hvorpå staten kan fungere og blomstre. Lederskabets moralske eksempel må inspirere befolkningen gennem sit eksempel, og hvis lederskabet er moralsk, så vil befolkningen automatisk udvikle den form for skamfuldhed, så den afviser det onde og søger det fuldkomne og selvfuldkommengørelse. Men vores kultur er blevet en fuldstændig skamløs kultur. Alt er tilladt, og det er et tegn på en døende kultur.

Nicolaus Cusanus skrev i *De Venatione Sapientiae*, Jagten efter Visdom, at, i alle former for eksistens i kosmos er der en indre dynamik om at være i den mest perfekte form. Og der eksisterer i universet en orden, et naturligt begær i alle ting, efter at udvikle sit eget væsens essens, i fællesskab med de andre arter, på den optimale måde, på en sådan måde, at det udvikler sig fra vegetative former, til højere former for mental bevidsthed og menneskelig kreativitet, som en refleksion af Skaberen. Og dette er den højeste refleksion af dette princip i universet, og det er, på en måde, formålet med og målet for universet.

Dette er, hvad Manhattan-projektet virkelig drejer sig om. For da Lyndon LaRouche, min mand, opfordrede til dette Manhattan-projekt, så var det idéen om, at New York, og Manhattan i særdeleshed, må spille en meget speciel rolle i at ændre USA's kurs. Hvis menneskeheden fortsat skal eksistere, som jeg sagde i begyndelsen, så er det absolut en bydende nødvendighed, at USA og Europa tilslutter sig BRIKS-dynamikken.

Men netop nu rives Europa fra hinanden. Der er dem, der følger Washington-konsensusen, udvidelsen af NATO, inddæmningen af Rusland, provokationerne ved at støtte nazister i Ukraine – og det er, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, en skam, der falder på fr. Merkel, og jeg ønsker virkelig, at I udbreder denne skam overalt, hvor I kan.

Men der er imidlertid også andre: EU's udenrigsminister, fr. Mogherini fra Italien, har netop udarbejdet en ny rapport til EU's udenrigsministre, der kræver en fornyelse af relationerne med Rusland. Den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert, har netop sagt, at Frankrig ikke ønsker en opsplittning mellem Europa og Rusland. Jeg har ikke noget problem med konceptet om Eurasien, sagde han. Rusland må være en bro mellem Europa og Asien.

I Grækenland, med de kommende valg den 25. januar, hvis Syriza og de Uafhængige Grækere vinder, så vil de annullere

sanktionerne og vil ikke gå med til en fornyelse af sanktionerne mod Rusland. Den tyske koordinator for russisk politik, Gernot Erlen, har netop givet et interview, hvor, på den ene side, han viste sig at være fuldstændig uvidende om Kinas virkelige politik; men han sagde, at hvis der kommer en militær løsning på krisen i Ukraine, som ikke alene visse folk i Europa er fortalere for, men også nogle oversøiske folk, så vil det føre til det rædselsscenario, som Gorbatsjov har skitseret.

Vi har et problem i Tyskland: Vi skal af med Merkel, hvis Tyskland skal overleve.

De europæiske nationer har nu en gigantisk krise som et resultat af udviklingen i Mellemøsten. Hver dag er der hundreder, undertiden tusinder af flygtninge, der kommer i små både fra Afrika, men i øjeblikket mest fra Syrien og Irak. Og mange af dem drukner – halvdelen af dem drukner! Og selv om de ved, at 50 % vil drukne, kommer de stadigvæk, for at flygte fra rædslerne i disse lande, fra det Helvede, der hersker i deres hjemlande. Og disse druknede mennesker er ved at forvandle Middelhavet til et dødens hav.

For nylig narrede menneskesmuglere flere hundrede kvinder og børn, gravide kvinder, op i gamle fragtskibe, der allerede lå på skrotpladsen, og de brugte dem en sidste gang til at stoppe hundreder af disse stakkels mennesker op i bådene, hvor de dernæst bare efterlod dem, midt i Middelhavet, uden navigation, uden vand og mad, til at vente på at dø eller blive reddet – hvad som helst. Denne flygtningestrøm fra Mellemøsten og Afrika øger selvfølgelig fremmedhadet i Europa, og I har måske hørt om de store demonstrationer mod udlændinge, og racekonflikt.

Hvad er så situationen i USA: Den lange liste af krige, uretfærdige krige, der var baseret på løgne og avlede terrorisme, er ikke i USA's interesse, og der er fornuftige, amerikanske diplomater, der holdt taler offentligt i

Washington, hvor de sagde, at selv ud fra en snæver, amerikansk interesse har disse krige fuldstændig skabt had blandt folk mod Amerika, og Amerika har mistet magt i verden som et resultat.

Derfor må USA gå i fællesskab med BRIKS, med Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, for at udvikle Sydvestasien som en forlængelse af Den nye Silkevej, et program, der kun kan realiseres som en del af Verdenslandbroen, og et program, som vi detaljeret har præsenteret, allerede i 2012, med konkrete projekter, vandstyring, at gøre ørkenen grøn, at bygge ny infrastruktur, at bygge nye byer der, hvor der nu er død og hungersnød, og som ville fjerne fattigdom og derfor også grobunden for terrorisme.

Jeg tror, at folk i USA, ud fra min erfaring, har tendens til fuldstændig at undervurdere dybden af anti-amerikanismen i verden som resultat af tre Bushregeringer og seks år med Obama. Krige, der byggede på løgne, på millioner og millioner af dræbte, hvis liv blev ødelagt, og jeg nævner kun Iraks tilfælde, krigene og embargoen her, men hvis man tænker på situationen i Syrien, Libyen, Afghanistan, med så mange dræbte, traumatiserede, så mange soldater, amerikanske soldater og andre, dræbt, sårede, traumatiserede, ødelagt for resten af livet. Og selvfølgelig, familierne til ofrene for 11. september.

For at besejre en så gigantisk smerte, hos så mange mennesker, for at besejre en så millionfold forbrydelse, krigsforbrydelse, kræves der et lige så stort, eller større, ekstraordinært gode, for at erstatte det.

Forudsætningen for dette er at gøre en ende på Wall Streets kasinoøkonomi, for omgående at hjælpe med at få genindført Glass/Steagall-loven, oprette en Nationalbank i traditionen efter Hamilton, fjerne de ubetalelige derivater og den giftige gæld, reorganisere den tilbageværende gæld i en Nationalbank som grundlag for et nyt kreditsystem, nøjagtig, som Alexander

Hamilton gjorde. Og derfor, i denne tradition efter Hamilton, må New York bliver den affyringsrampe, fra hvilken USA kan genetableres som en republik.

New Yorkere er berømte i hele verden for, at New York er hovedstaden – faktisk den intellektuelle hovedstad i USA. Og det er grundlæggende set en by, som virkelig er en smeltedigel, hvor man har repræsentanter for næsten alle nationer på denne planet. Og hver af dem giver et unikt bidrag til den meget specifikke idé om New York, og derfor er New York synonymet for én menneskehed.

New Yorkere er stolte af at være mere intelligente, mere tænkende og mere kreative end de fleste amerikanere, og derfor mener jeg, at det udgør de perfekte forudsætninger for herfra at lancere en landsdækkende bevægelse for at gå med i BRIKS, for at skabe en ny æra for civilisationen og gøre en ende på den bestialske æra med krig og terrorisme for evigt.

Og, i John F. Kennedys gode ånd i hans berømte tale: Lad mig slutte mig til jer som New Yorker.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningsbudskab til konferencen i New York](#)

Helga Zepp-LaRouche:

Hovedtale ved Schiller Instituttets Konference den 17. jan. 2015 i New York; Del II

(Se Del I her.)

Hvordan kunne det ske?

Men hvordan kunne det ske, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

For at besvare dette spørgsmål, må vi gå tilbage til Sovjetunionens sammenbrud, og endda før Berlinmurens fald. For siden da har vi haft to fundamentalt modsatrettede, konkurrerende idéer om, hvilken vej verden skal gå.

På den ene side vil folk måske huske, at Berlinmurens fald blev hilst med gigantisk glæde af det tyske folk, og alle var dengang overbevist om, at dette var den store, historiske chance i 1989. For kommunismen var trods alt besejret – i hvert fald i Sovjetunionen og Warszawa-pagtens lande – og der var faktisk ingen som helst grund til ikke at satse på en fredsorden for det 21. århundrede. Den Kolde Krigs fjende var væk. Det fik en fredelig afslutning. Der var ingen tanks. Der var ingen stor katastrofe. Så hvorfor ikke satse på en ny orden blandt verdens nationer?

Men hr. Larouche, hvis indlæg I netop har hørt, havde allerede i 1984 en vision om, at Sovjetunionen ville kollapse inden for fem år, for hvis de fastholdt deres daværende militærpolitik, ville deres økonomi kollapse. Så det kom ikke som nogen overraskelse for os, og hr. LaRouche og jeg afholdt en

pressekonference i Berlin i 1988, et år før Muren kom ned, hvor han forudsagde: Snart vil Tyskland blive genforenet, med Berlin som hovedstad, og så kunne vi begynde at udvikle landene i Øst.

Da Muren så faldt, foreslog vi omgående en økonomisk integration af Øst- og Vesteuropa, og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, foreslog vi en Eurasisk Landbro, det var idéen om at forbinde befolkninger og industricentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer med det formål at udvikle de indre landområder af det eurasiske kontinent og bringe dem op på niveau med de nationer, der ligger ved have eller oceaner.

Dette var i høj grad et meget realistisk forslag. Det blev imidlertid, som I ved, afvist, fordi vi i USA havde Bush sen., i Storbritannien Margaret Thatcher og i Frankrig Mitterand, og de startede en udvikling, der er årsag til, at vi i dag befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. De udviklede doktrinen med præventiv krigsførelse, der, for øvrigt, ikke blev opfundet som en reaktion på 11. september – som folk almindeligvis siger – men allerede i maj 1990 gik Paul Wolfowitz hen til daværende forsvarsminister Dick Cheney og kom med et forslag, der faktisk gik ud på en præventiv krigsdoktrin mod Rusland.

I maj 1990 var den tyske præsident Weizsäcker stadig i gang med at holde en tale i Bundestag, hvor han talte om den Store Chance i '89, men hvad han tydeligvis ikke vidste, var, at denne mulighed allerede var spillet væk.

Hvordan det så ud, kunne man se i en artikel i The New Yorker-magasinet den 1. april 1999. Artiklen forklarede, at Bushregeringen grundlæggende set meddelte, at den ikke ville tillade nogen anden nation, eller gruppe af nationer, nogensinde at blive til en stormagt. Samtidig udgav CIA en undersøgelse, der kun delvis blev offentliggjort, og i hvilken de sagde, at Rusland, på trods af den kendsgerning, at

Sovjetunionen var kollapsede, stadig havde flere råmaterialer og mere uddannet arbejdskraft end USA, og derfor var det tilrådeligt at forsøge at modvirke den industrielle udvikling i Rusland for at eliminere en fremtidig konkurrent på verdensmarkedet.

Vi ved alle, hvad der skete. Økonomer som Jeffrey Sachs og andre tog til Rusland og de østeuropæiske lande og anvendte chokterapien, der havde held til at reducere Ruslands industrikapacitet, fra '91 til '94, til blot 30 % af, hvad den havde været.

På dette tidspunkt skrev Zalmay Khalilzad, som var en af Cheneys folk, en bog, 'From Containment to Global Leadership' (Fra indeslutning til globalt lederskab), hvor han grundlæggende set annoncerede, at USA burde tage forebyggende skridt til på ubestemt tid at forhindre, at en anden global rival voksede frem, og være villig til at bruge magt, om nødvendigt, til dette formål. »På ubestemt tid« – det lyder endnu bedre en nazisternes Tusindårsrige, de ville kun have 1.000 år, men herredømme på ubestemt tid, det er virkelig bemærkelsesværdigt.

Dernæst offentliggjorde man i 1992 Defense Planning Guidance (vejledning i forsvarsplanlægning), der udgjorde den samme, forebyggende krigsdoktrin, og dernæst blev nogle uddrag publiceret i New York Times. Senator Joe Biden, der dengang var formand for Senatskomiteen for Udenrigsrelationer, sagde, »åh nej, dette er en ny Pax Americana. Dette er et amerikansk imperium«. I dag forfølger vicepræsident Biden ulykkeligvis nøjagtig denne politik.

Denne doktrin inkluderede den permanente, amerikanske dominans over hele Eurasien, amerikansk global dominans, samt regimeskift mod mange lande, der ville modsætte sig dette – som Irak.

Tilfældet Irak

Det stod allerede på dagsordenen, at man skulle skaffe sig af med Saddam Hussein, før Bush junior blev præsident i januar 2001, for de publicerede, fra Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede, i september 2000, et 90-siders dokument, hvor afsnittet om Irak sagde, at USA i årtier havde søgt at spille en permanent rolle i sikkerheden i Golf-regionen, og behovet for en betydelig amerikansk tilstedeværelse i Golfen gik videre end til spørgsmålet om Saddam Husseins regime.

Før den berømte Anden Golfkrig var der et møde mellem den amerikanske ambassadør April Glaspie, efter at Kuwait var begyndt at stjæle noget af olien fra Irak, og da Saddam Hussein antydede, at han ville gøre en indsats for at få det tilbage og besætte Kuwait, signalerede fr. Glaspie, at det var OK – USA ville ikke involvere sig i indre, arabiske anliggender – og Saddam Hussein gik frem efter planen.

Dette var påskuddet til en krig, Operation Desert Storm, hvor general Schwarzkopf dengang meddelte, at de ville bombe Irak tilbage til stenalderen – hvilket de gjorde.

Herefter fulgte resolutionen om våbenhvile, FN's resolution 687, der blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd i april 1991, og som bl.a. krævede, at Irak udleverede de våbensystemer, som var blevet leveret af USA til Saddam Hussein i det foregående årti til krigen mod Iran.

Disse sanktioner alene havde absolut katastrofale konsekvenser. Det såkaldte olie-for-mad-program havde som konsekvens, at der på et enkelt år døde 550.000 irakiske børn under 5 år. Fra '91 til 2003 døde der yderligere 1,5 mio. mennesker pga. mangel på mad og medicin. Og det blev til, at Madeleine Albright, der dengang var ambassadør til FN, gav et interview i '96 om dette til »60 Minutes« CBS, og hun blev spurgt, om en halv million børns død var en passende pris for at opretholde embargoen? Og hun sagde, vi mener det er prisen

værd.

Dernæst var der en undersøgelse, hvor man også viste, at antallet af børn, der havde psykologiske traumer, psykologiske sygdomme, angst, en tilstand af rædsel, voksede til flere hundrede tusinde om året.

På dette tidspunkt tog Schiller Instituttet initiativ til en Komite til at redde Iraks børn. Det var et forslag fra vores ven, den russiske professor Grigorij Bondarevskij, og vi skabte denne komite sammen med Hans Lyksalighed Rafael I. Bidawid, patriarken for Babylons kaldæiske kirke; dr. Hans Köchler fra IPO-organisationen i Østrig; Amelia Boynton Robinson; Massimo Pini, en schweizisk parlamentariker; Ramsey Clark og andre. Vi organiserede en luftbro. Mælkepulver fra Amerika, fra mælkebønder: 5 tons, 3 store afsendelser med 16,5 tons medicinske forsyninger. Vi transporterede 22 irakiske børn til Tyskland for at blive behandlet; 48 hospitalssenge, 10 operationsborde, 67 kørestole osv.

Men det irakiske folks martyrium fortsatte.

I mellemtiden fortsatte Schiller Instituttet med at arrangere seminarer om Den eurasiske Landbro, i hundreder af byer, heriblandt en stor konference i Beijing i 1996.

Dernæst skabte vi en Kvindekommision for Den nye Silkevej, som var idéen om at bringe fred til det krigshærgede Mellemøsten gennem udvikling, ved at forlænge Den eurasiske Landbro ind i Mellemøsten. Vi sagde i teksten: »Irak er et af de centrale lande i Den nye Silkevej. Hvis man ønsker at forandre dynamikken i hele Golfen, i Sydvestasien og Mellemøsten, og eliminere den overhængende fare for verden, for altid, så er der ingen bedre måde end at bygge den sydlige, forlængede del af Den nye Silkevej fra Kina, gennem Centralasien, til Iran, Irak, Mellemøsten og derfra med forgreninger ind i Afrika på den ene side og Balkan på den anden side; og i den anden retning må den sydlige del af Den

nye Silkevej gå fra Iran til Indien, og derfra integrere hele Sydøstasien.«

På dette tidspunkt blev vore ord ikke hørt, fordi magthaverne havde andre idéer.

1996 var det samme år, hvor Richard Perle annoncerede »Clean Break«-politikken for Netanyahu, hvilket var idéen om at afskaffe Clintonregeringens Oslo-aftale.

Men i 1997 kom krisen i Asien, og selv, hvis den kinesiske regering allerede havde erklæret Den eurasiske Landbro Kinas langsigtede perspektiv frem til år 2010, så var krisen i Asien næsten årsag til en nedsmeltning, og det førte så til den russiske GK0-krise i '98 og statsbankerot. På det tidspunkt opfordrede præsident Clinton til en ny finansarkitektur, men som konsekvens blev han 'watergatet'.

I 1999 ophævede Larry Summers Glass/Steagall-loven, og det medførte grundlæggende set afreguleringen af Wall Street, og det europæiske banksystem, som nu opererede uden kontrol.

Den 3. januar 2001 afholdt hr. LaRouche et berømt webcast, hvor han sagde, at den tiltrædende Bushregering ville blive konfronteret med så mange finansielle problemer, at den ville satse på en ny Rigsdagsbrand for at skabe forudsætningerne for en politistat. Det var tre uger, før Bush junior tog plads i Det Hvide Hus.

Da 11. september indtraf, var hr. LaRouche tilfældigvis ved at give et live interview til et radioprogram i Utah, Stockwell-showet, hvor han grundlæggende set sagde, at dette angreb på World Trade Center og Pentagon ikke ville have været muligt uden, at der var medskyldige, kriminelle elementer i USA's regering.

Senere på eftermiddagen vil vi høre en speciel præsentation om nødvendigheden af at frigive de 28 sider, så det vil jeg ikke komme ind på her, men disse 28 sider giver jer et indblik i,

hvad det virkelig var, der skete bag scenen, og når disse sider bliver udgivet, vil der blive meget at gøre for at imødegå det, der gik galt.

Men med en fortsættelse i dette spor var dette ikke slutningen. I 2003 fik vi opdagelsen af »Ondskabens Akse«, Irak, Iran, Syrien, Libyen, Nordkorea. Irak skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Landet skulle være i færd med at bygge et atomvåben, og det havde evnen til at nå enhver by på planeten inden for 45 minutter. Saddam Hussein skulle have tætte bånd til al-Qaeda.

Dette skyldtes alt sammen et memorandum fra MI5, og det var godkendt og arrangeret af Tony Blair.

Vi ved, hvad der skete. Irakkrigen skete, baseret på løgne, og kastede den irakiske nation ud i mere uro.

I mellemtiden spredtes terrornetværket. Dette var begyndt med Brzezinski, der spillede det islamiske kort mod Sovjetunionen, i Afghanistan, og efter Sovjetunionens sammenbrud spredte disse netværk sig – til Centralasien, til Tjetjenien, Dagestan, Xinjiang i Kina, Pakistan, og wahhabismens virus, der var den sande ansvarlige for 11. september, bredte sig. NATO's Artikel 5 blev også påberåbt, for dette var angiveligt al-Qaeda. Og så kom krigen i Afghanistan.

Dernæst kom krigen mod Libyen. USA, briterne og franskmændene antog islamistiske radikale i Libyen til at vælte og myrde Gaddafi. Og efter at have kastet landet ud i et totalt helvede, begyndte de at bekæmpe de samme terrorister. Dette ville i mellemtiden ikke standse dem fra at bruge dem til at begynde på indsatsen for at vælte Assad.

Alt dette blandede sig til at blive til ISIS, der er blevet stærke i Irak og Syrien, og man erklærer nu krig mod ISIS, hvis dannelse er et resultat af den forudgående politik. Men USA gør selvfølgelig ikke dette alene. Det gør det sammen med sine gode allierede, Saudi Arabien og Qatar, lande, der er

under stærk mistanke for at finansiere de selv samme terrorister, mod hvilke denne krig udkæmpes.

I dag har man gode terrorister, som man bruger til regimeskift mod de regeringer, man ikke kan lide. I morgen finder man ud af, at disse er de onde terrorister, som man må bekæmpe. I mellemtiden rekrutterer wahhabiternes madrassa'er, skoler og velgørenhedsorganisationer flere folk fra USA, konvertitter, fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og uddanner dem i Syrien og Irak, og sender dem så tilbage for at begå grusomheder, som vi netop har set det i Paris mod bladet Charlie Hebdo.

Dette må stoppe. For dette er blevet til et totalt mareridt, og det er et mareridt, der vil ødelægge civilisationen for altid, hvis vi ikke stopper det. Og det er grunden til, at offentliggørelsen af de 28 sider er nøglen. Og det er det, fordi kun, hvis sandheden om, hvad der skete, kommer frem, kan der komme en løsning.

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i det seneste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

(Tredje og sidste del af Helgas tale følger snarest. Mens du venter, kan du se videoer og dansk udskrift af senator [Bob Grahams pressekonference](#), og webcastet med [Jeffrey Steinberg](#), EIR's efterretningsspecialist, der giver en meget grundig analyse af baggrunden for den internationale terrorisme, vi i øjeblikket lider under.

*Og glem ikke at mobilisere hele dit netværk til at komme til vort vigtige møde den 31. januar kl. 14. **Se banner.***

Stay tuned! –red.)

Helga Zepp-LaRouche: Historisk pressekonference i den amerikanske Kongres: Har man løjet for hele verden?

11. januar 2015 – Det var et bemærkelsesværdigt sammenfald, at pressekonferencen med den tidligere senator og formand for den officielle undersøgelseskomite af begivenhederne den 11. september, 2001, Bob Graham, og terrorangrebet mod journalister fra det franske, satiriske ugemagasin Charlie Hebdo i Paris, fandt sted på samme dag. Senator Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch, samt pårørende til ofrene for angrebet på World Trade Center, gjorde her hemmeligstemplingen, efter ordre fra præsidenterne Bush og Obama, af et helt kapitel af den originale kommissionsrapport ansvarlig for, at den virkelige baggrund for 11. september frem til i dag ikke er blevet afsløret, og at terrorbølgen derfor lige siden aldrig er afbrudt. Denne undladelse fortsætter med at udgøre en trussel mod verden, »som vi så det i Paris i morges«, påpegede senator Graham gentagne gange.

(Læs pressekonference på dansk samt se video [her](#)).

Denne pressekonference, der blev sendt live af internetsiden LaRoucepac.com's videoteam, betyder efter al sandsynlighed afslutningen på to amerikanske regerings mørklægning af baggrunden for 11. september. Det faktum, at den tidligere formand for begge kongreshuses undersøgelseskommission, der

fra 2001 til 2002 havde arbejdet et helt år, interviewet hundreder af personer, undersøgt titusinder af dokumenter og sluttelig offentliggjort en officiel, 800 sider lang, omfattende rapport, personligt trådte frem for pressen, var i sig selv en sensation. Så meget desto mere på grund af det faktum, at han gjorde hemmeligstemplingen af de 28 sider af rapporten ansvarlig for, at det kunne komme til sådanne terrorangreb, som det i Paris.

Den vidt udbredte rapportering i amerikanske og diverse internationale medier, udlægningen af optagelsen af pressekonferencen på en række websider i flere lande, såvel som nationale og internationale parlamentarikers og eksperters opmærksomhed, burde sikre, at denne skandale ikke længere kan fejles ind under gulvtæppet.

Hvad er da sammenhængen mellem disse 28 sider og angrebet i Paris? Er det virkelig korrekt at beskrive denne afskyelige gerning som et »angreb på ytrings- og meningsfriheden, som ikke kan retfærdiggøres«, som fru Merkel omgående slog fast? Som de foreløbige undersøgelser har fastslået, så var alle tre attentatmænd blevet rekrutteret af Jamel Beghai, alias »Abu Hamza«, til al-Qaeda, der igen har forbindelse til jihadist-netværk, der opererer fra moskeer i London, herunder Finsbury Park-moskeen, hvor den virkelige Abu Hamza var imam i årevis, et pseudonym for Jamel Beghai.

Abu Hamza blev i 2012 udleveret til USA og retsforfulgt for terrorvirksomhed og rekruttering af terrorister. Hans hovedforsvar foran domstolen var det argument, at han, ved siden af at arbejde for al-Qaeda og andre terrorgrupper, også havde arbejdet for den britiske efterretningstjeneste, MI5. Abu Hamza, hvis fødenavn er Mustafa Kamel Mustafa, er netop den 9. januar 2015 blevet idømt livsvarigt fængsel af en domstol i New York for deltagelse i flere terroraktiviteter.

De to hovedattentatmænd i angrebet på satiremagasinet i Paris, Said og Cherif Kouachi, har længe stået på den franske og

andre vestlige efterretningstjenesters overvågningsliste. Cherif blev i 2008 idømt tre års fængsel, og begge brødre blev i sommeren 2014 ført tilbage til Syrien, hvor de sandsynligvis havde kæmpet på de såkaldte oprøreres side mod Assad-regimet. Det vil sige, at de havde deltaget i en krig, der var sanktioneret af USA, NATO og Frankrig, en krig, hvis hovedpersoner bl.a. af den franske regering var blevet udstyret med våben, som præsident Hollande torsdag i sidste uge erkendte.

Nu begyndte Vestens involvering med terrorgrupper i Mellemøsten ikke først med krigen mod Assad. Senest fra og med Zbigniew Brzezinskis forslag i 1975, på et møde i den trilaterale kommission i Tokyo, om at bruge det »islamiske kort« i krigen mod Sovjetunionen, har Vesten altid haft en hånd med i aktiviteterne i de diverse grupperinger, fra Mujaheddin i Afghanistan til al-Qaeda, al-Nusra og i dag ISIS, og som man alt efter omstændighederne bekæmpede, for dernæst i næste øjeblik at udstyre med våben som »moderate oprørere« og indsætte mod henholdsvis Gaddafi, Assad eller andre upopulære modstandere.

Med følgerne af denne praksis diskuterer det særlige udvalg i den amerikanske Kongres, under ledelse af republikaneren Trey Gowdy, stadig terrorangrebet i Benghazi 2012, hvor ambassadør Stevens og yderligere tre mennesker blev dræbt. Det forventes, at blandt andre Hillary Clinton og Susan Rice til foråret eller sommer vil blive indstævnet til at vidne, og at Obamas vice-sikkerhedsrådgiver Ben Rhodes' instruktion til Rice om at lyve om omstændighederne omkring angrebet, vil komme frem.

Senator Graham fremhævede med stor kraft Saudi Arabiens rolle, hvis støtte til den meste ekstreme form for islam, wahhabismen, blot var blevet opmuntret gennem hemmeligstemplingen af de 28 sider. Over hele verden er støtten til og finansieringen af disse terrorgrupper sidenhen vokset, og al-Qaeda skulle være en skabelse af Saudi Arabien, lige så vel som regionale grupper som al-Shabab og ISIS, der

blot skulle være de seneste skabelser. Den, der antager, at problemet er løst ved at besejre ISIS, er naiv:

»Konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien er, at vi har tolereret en hel række af disse organisationer, der er så voldelige, ekstreme og yderst skadelige for hele Sydvestasien og udgør en trussel mod hele verden, som vi så det i morges i Paris«, understregede Graham.

Højtplacerede kilder i både Frankrig og USA, der pga. deres position har adgang til ikke-offentlige informationer, er enige om den vurdering, at angrebet i Paris ikke kun drejede sig om en destabilisering af Frankrig, men også om et varselsskud i næsen på præsident Hollande, der for nylig gjorde sig upopulær i visse angloamerikanske kredse, da han kom ud og talte for en nedtrapning over for Rusland og en snarlig afslutning af sanktionerne.

Er det altså berettiget kun at tale om et »angreb på menings- og ytringsfriheden« i denne sammenhæng, som den »radikale islam« på demonstrativ vis er ansvarlig for? Eller bliver, netop gennem denne »fortælling«, som det så fornemt hedder på moderne sprog, en begivenhed udstyret med en troværdig forklaring, der imidlertid typisk sejler under falsk flag? Selvfølgelig handler det om »islamisk ekstremisme« – men netop en sådan, der tjener en politisk dagsorden.

Det er i denne forbindelse interessant, hvordan den ukrainske premierminister Jatsenjuk (Victoria Nulands »Jats«) i en tale for Det tyske udenrigspolitiske Selskab (DGAP) uimodsagt kunne hævde, at alle huskede, hvordan Sovjetunionen havde overfaldet Tyskland og Ukraine! Da den russiske viceudenrigsminister Vladimir Titov derefter bad om en udtalelse fra det tyske Udenrigsministerium om Jatsenjuks udtalelser, lød svaret, at Forbundsregeringen ikke afgav nogen kommentar til hans udtalelser. Berlin ville dog ikke stille spørgsmålstegn ved tyskernes ansvar for sovjetiske borgeres død under Anden Verdenskrig. Hvis man vil bedømme dette svar

venligt, kan man indstille Udenrigsministeriet til Nobelprisen i 'dans på æg'.

Realiteten er derimod nærmere en belysning af NATO-Gladio-Operationens praksis, hvor man under den Kolde Krig støttede såkaldte »Stay-behind«- (»tilbageblevne«) netværk for det tilfælde, at der blev krig med Sovjetunionen, og som bestod af tidligere nazister, antikommunister eller – i Ukraines tilfælde – Stepan Banderas netværk. CIA's, MI6's og BND's, den tyske efterretningstjenestes, kontrol med disse netværk er veldokumenteret.

70 år efter Anden Verdenskrigs slutning hersker tydeligvis stadig den samme anskuelse ud fra mottoet: Mine skurke er gode skurke, og dine skurke er forbrydere. Denne dobbeltmoral i Vestens angivelige frihedselskende og demokratiske anskuelse stikker pinligt ud. Således kommenterede den kinesiske avis *Global Times*, at når det drejede sig om terrorisme i Paris, forlanger Vesten korrekt uindskrænket solidaritet. Men når det drejer sig om terrorisme imod Kina, fremstiller Vesten dette endda som en kinesisk påstand (med den implikation, at det drejede sig om legitime protester mod den kinesiske regering). Og Konstantin Kosatjev, ledende parlamentariker i det Russiske Føderationsråd, påpegede, at reaktionen på terroren i Paris må være den samme, som ved mordattentatet i Odessa, hvor ukrainske mennesker indebrændte levende.

»Ville europæerne sluge det? Ville de europæiske politikere tie og lade, som om intet var håndt?«, skrev Kosatjev på sin blog.

Senator Graham krævede i sin pressekonference, at politikken må føres tilbage til den standard, som præsident Lincoln fastsatte, og som gik ud fra, at republikken kun kan bestå, hvis regeringen siger den uindskrænkede sandhed, fordi der kun på denne måde kan herske den nødvendige tillid i samfundet. Netop denne tillid er i dag i vidt omfang forsvundet mellem regeringen og befolkningen i USA og Europa.

Hvis den tyske regering vil ændre dette, må den omgående indlede en undersøgelse af implikationerne af senator Grahams pressekonference og gøre en ende på den utålelige mørklægning af Jazi-kuppet i Kiev.

(Se også: [Jacques Cheminades erklæring: Vores 11. september](#))

RADIO SCHILLER den 12. januar 2015: Frankrig vil ikke knækkes

Med formand Tom Gillesberg

PRESSEMEDDELELSE: Amerikanske kongresmedlemmer kræver, at Obama offentliggør de 28 hemmeligstemplede sider af

Kongresundersøgelsesrapporten om 11. september-angrebene og Saudi Arabiens rolle; øget pres på Senatet

7. jan. 2015 – Behovet for omgående at offentliggøre de bortredigerede 28 sider om finansieringen af 11. september-angrebene, fra Den fælles Kongresundersøgelse af Efterretningsaktiviteterne før og efter terrorangrebene den 11. september, 2001, var emnet for en slagkraftig pressekonference på Capitol Hill i Washington i dag. Begivenheden var sponsoreret af kongresmedlemmerne Walter Jones (R-NC) og Stephen Lynch (D-MA), der den 6. januar genfremsatte deres resolution, der kræver, at præsident Obama ophæver hemmeligstemplingen af de sider i rapporten, der først blev hemmeligstemplet af George W. Bush. Resolutionen er nu fremsat for Kongressen som H Res 14. (se congress.gov)

Pressekonferencens taler var tidligere amerikanske senator Bob Graham (D-FL), der sad som en af formændene i Undersøgelseskomiteen, og som i de sidste 12 år har kæmpet for at få siderne frigivet.

Sammen med Jones, Lynch og Graham på podiet stod også familiemedlemmer til ofre for 11. september: Terry Strada, medformand for 11. september-familier og overlevende forenet for retsforfølgelse af terrorisme; Sylvia Carter, søster til et 11. september-offer i Pentagon; og Abraham Scott, ægtemand til et 11. september-offer i Pentagon. De talte alle med stor kraft om det længst forsinkede behov for fuld afsløring, sandhed og retfærdighed for de overlevende og ofrene og det amerikanske folk.

Den kendsgerning, at et stort terrorangreb, angiveligt udført af muslimske ekstremister, havde fundet sted i Paris den samme dag, gjorde, at deltagernes krav blev en endnu mere påtrængende nødvendig hastesag – som både kongresmedlem Jones og senator Graham påpegede.

Ødelæggende konsekvenser

I sine bemærkninger skitserede senator Graham tre ødelæggende konsekvenser af den manglende frigivelse af de 28 sider: 1) fornægtelse af sandheden; 2) fornægtelse af juridisk retfærdighed; og 3) en svækkelse af USA's nationale sikkerhed. Senator Graham krævede, at præsident Obama levede op til »Lincoln-standard«¹, hvorved præsident Lincoln gjorde alle budskaber, der blev sendt til Udenrigsministeriet under Borgerkrigen, til et spørgsmål om offentliggørelse. Efter krigen forfulgte den amerikanske regering dette og krævede den britiske regering til ansvar for at hjælpe og tilskynde Konføderationen (Sydstaterne). Der blev sluttelig betalt skadeserstatning til USA for dette forræderi.

Senator Graham forklarede:

»Endnu et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA, der sagde, at de ikke ville være involverede i Borgerkrigen. Man fandt siden hen ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe til Konføderationen. Da krigen sluttede, glemte USA ikke; det lod ikke de negative effekter af Storbritanniens forræderi ligge. De forfulgte snarere sagen, og sikrede sluttelig en anerkendelse af, hvad briterne havde gjort, samt en vis kompensation for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel mellem den måde, hvorpå dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for sine borgere, og så det, vi oplever i dag.«

Graham sluttede med følgende bemærkninger:

»Jeg vil i dag gøre dette til en sag, at der findes en trussel til den nationale sikkerhed gennem at fornægte afsløring, og vi så endnu et kapitel af dette i dag i Paris. Her er nogle kendsgerninger: Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er klar over konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i vores regering, der har læst disse 28 sider; nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil har været mørklagte. Og det ved saudierne.«

»Hvad tror man, saudiernes holdning ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og de også ser, at USA har indtaget en holdning med enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt af offentligheden? Hvad ville den saudiske regering gøre under denne omstændighed, som er præcis, hvor de har befundet sig i mere end et årti?«

»Jamen, for det første har de fortsat, og muligvis accelereret, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, Wahhabisme, over hele verden, i særdeleshed i Mellemøsten. Og for det andet, har de støttet deres religiøse iver, gennem finansiel eller andre former for støtte til de institutioner, der ville udføre disse ekstreme former for islam. Disse institutioner inkluderer moskéer, madrassaer (muslimske skoler) og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi Arabien; de regionale grupper, såsom al-Shabaab, har i vid udstrækning været skabelser af Saudi Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!«

»Og jo, jeg håber og har tiltro til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, at det er definitionen på sejr, så er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af spredningen af ekstremisme, først og fremmest af Saudi Arabien, og hvis det knuses, vil de etablere, finansiere og støtte en anden institution til at

udføre missionen.«

»Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien har været, at vi har tolereret denne række institutioner, voldelige, ekstreme og ekstremt skadelige for området i Mellemøsten, og en trussel mod verden, som vi så det i morges i Paris.«

»Jeg slutter derfor med at sige: dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de hovedoverskrifter, vi læser i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sin befolkning, at befolkningen giver regeringen troværdigheden og støtten til at regere; regeringen giver befolkningen den information, på baggrund af hvilken de kan foretage gode bedømmelser af det hensigtsmæssige i regeringens handlinger. Det er lige så fundamentalt som retfærdighed for vort folk, der har lidt så meget gennem denne onde forening af ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er USA's befolknings sikkerhed.«

»Jeg takker endnu engang kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, at en bølge af andre kongresmedlemmer, der anerkender vigtigheden af dette spørgsmål, snarest vil slutte sig til dem. Og så, at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standarder med fuld afsløring og forlade sig på det amerikanske folks intelligens og dømmekraft og patriotisme til at beslutte, hvad det hensigtsmæssige handlingsforløb bør være.«

Senatet må tage skridt til handling

Mens alle talerne krævede, at præsidenten handler nu, sigtede kongresmedlem Jones særligt på det amerikanske Senat og insisterede på, at senatorerne omgående måtte tage skridt til at introducere en lignende resolution (som den i Repræsentanternes Hus, -red.), med krav og ophævelse af

hemmeligstemplingen. Hans, og Grahams og Stradas, ord vil give kraftig genlyd i Capitol i de kommende dage. Han sagde:

»Vi har fremlagt denne resolution som en opfordring til præsidenten om at gøre det, der er det rigtige for det amerikanske folk og familierne til ofrene for 11. september. Senator Grahams tilstedeværelse her er absolut, absolut, hvad vi har brug for, for at få Senatet til at slutte sig til os med en overensstemmende resolution i Senatet, samt afholde en pressekonference, og lad os lægge pres på præsidenten.

Jeg ved ikke, efter jeg havde læst disse 28 sider, hvorfor der er nogle, der tøver med at frigive de 28 sider. Steven Lynch og jeg – og jeg har en kopi af dette brev, hvis I vil have det, før I går hjem i dag – skrev et brev til præsidenten i april og bad om at frigive informationen. Han har, ved to forskellige lejligheder, sagt til familierne, jeg vil frigive de 28 sider. Det har stået i pressen!

Vi skrev et brev til ham i april, hvor vi bad ham venligst frigive informationen. Indtil dags dato har vi ikke modtaget noget svar. Vi har ringet til Det Hvide Hus mange gange. Dette er, hvad de har svaret: 'Vi arbejder på et svar. Vi må lade de forskellige afdelinger se på svaret.'

Tiden er inde til, at Senatet slutter sig til Repræsentanternes Hus, og slutter sig til det amerikanske folks, og 11. september-ofrenes familiers, ønsker.«

Pressekonferencen var velbesøgt, med reportere og/eller kamerafolk fra CNN, Fox News, US News og World Report, Newsweek, Daily Beast, New York Times, ABC, NBC, Huffington Post, National Review og flere websider med relation til 11. september, inklusive 28pages.org og hr428.org.

EIR FAKTA:

Hvem står bag planerne om en opsplittning af Rusland?

Af EIR's efterretningsteam

EIR, 11. dec. 2014 – I modsætning til det omkvæd, der høres i de internationalt orkestrerede medier, har de aktuelle, stigende spændinger mellem NATO-landene og Rusland intet med »konflikten i Ukraine« og den kendsgerning, at Krim genforenedes med Rusland, at gøre. Konflikten stammer fra den kendsgerning, som åbenlyst identificeres af adskillige russiske regeringstalsmænd, så vel som visse britiske og amerikanske strateger, der tilhører krigspartiet, at USA og NATO har vedtaget en politik med strategisk konfrontation med Rusland, inklusive »regimeskifte«, hvis hensigt er at tvinge verdens næststørste atommagt til at underkaste sig Vesten. Hvis denne politik ikke afvises i Vesten, vil den blive afvist af Rusland og kan derfor udelukkende kun føre til en Tredje Verdenskrig; en udslettelseskrig.

Se også: Video, '[Storm over Asia](#)', 160 min. (eng.)

Se også: Video, '[Ingen Overlevende](#)', 36 min. (danske undertekster) sep. 2012

Download (PDF, Unknown)

Nyhedsorientering december: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen Introduktion v/Helga Zepp- LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, var den 2. december 2014 hovedtaler ved et seminar for diplomater og udenrigspolitiske kredse i Washington D.C., om EIR's rapport om Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen. Vi bringer en oversættelse af hendes tale med en introduktion af Bill Jones. Helga Zepp-LaRouche understregede, at menneskehedens fremtidige skæbne vil afhænge af, om USA og Europa vil tage imod det tilbud, som præsident Xi Jinping gav præsident Obama, hvor Xi inviterede USA, og andre nationer, til at indgå i et samarbejde om udviklingsprojekter, som Kina og BRIKS-landene promoverer. Efter talen fulgte en langvarig diskussion for lukkede mikrofoner. Man kan bestille rapporten og finde den engelske version af talen på: www.schillerinstitut.dk/si/?p=2661.

Download (PDF, Unknown)

Udenlandske ambassadører i

Beijing forklarer, hvorfor den Nye Silkevej hjælper dem alle

7. dec. 2014 – På avisen Global Times' årlige konference i Beijing den 6. december, gjorde fire ambassadører – fra Polen, Østrig, Israel og Rusland – det klart, hvorfor den Nye Silkevej, initieret af Kina, vil være til gavn for deres borgeres økonomi. Denne bevægelse hen imod ensartethed understreger, hvordan perspektivet om Silkevejen kan bringe nationer sammen omkring fælles mål.

Tadeusz Chomicki, Polens ambassadør til Kina, bemærkede i sin tale, at

»Den Nye Silkevej forbinder to globale, afgørende vigtige, økonomiske omdrejningspunkter, der i kombination står for mere end 40 % af verdensøkonomien. Det er et ambitiøst projekt, og det bliver ikke nemt at gennemføre det. Alle lande langs ruten må samarbejde.«

Han påpegede også, at Polen er blandt pionererne inden for transportforbindelser over land, mellem Østasien og Europa, som vil blive rygraden i den Nye Silkevej.

»Jernbaneforbindelsen mellem Chengdu og Lodz var et gennembrud for de økonomiske relationer mellem Polen og Kina, og Suzhou-Warszawa-linjen fulgte efter.«

Andrei Denisov, Ruslands ambassadør til Kina, sagde:

»Det er klart, at en langsigtet udvikling kun kan opnås med fred og stabilitet i Centralasien, og samtidig er vi alle klar over, hvilke risici og udfordringer, der er i dette område og dets naboer ... Som første skridt foreslår vi en udvidelse af SCO's Regionale Anti-terrorstrukturs

ansvarsområde ved at tilføje en anti-narkotika-komponent. Det har meget stor betydning, især i sammenhæng med nødvendigheden af at bekæmpe finansieringen af terrorisme.«

»Med hensyn til initiativet for et Økonomisk Silkevejsbæltets trans-eurasiske natur, byder Rusland Kinas forslag om at bygge transportkorridorer mellem Europa og Asien velkommen. For Rusland er hovedformålet at få Bajkal-Amur- og Trans-Sibirien-jernbanelinjernes potentiale frem, idet begge vil kunne være med til at fremme den økonomiske og sociale udvikling af Ruslands østsibiriske og fjernøstlige områder.«

Matan Vilnai, Israels ambassadør til Kina, sagde, at

“staten Israel støtter præsident Xis Nye Silkevejsinitiativ og håber at kunne spille en konstruktiv rolle i genoplivelsen af den gamle rute ... De to civilisationer – den kinesiske og den jødiske – udviklede sig parallelt, men adskilt fra hinanden, på en tid, hvor forbindelseslinjerne var begrænsede, og dog har vi mange ting til fælles, såsom familieværdier og en forståelse af værdien af uddannelse. Den Nye Silkevej har, ligesom den gamle, til formål at forbinde, og denne mulighed for at være forbundet vil forhåbentlig bringe fredelig, økonomisk udvikling med sig.«

Irene Giner-Reichl, Østrigs ambassadør til Kina, sagde:

»Vi er en indlandsstat og har ikke adgang til havne. Så vi er meget interesseret i fremragende infrastruktur og god adgang til handelsprojekter. Vi er, som mange andre europæiske lande, også afhængige af import af energi, og rødderne til denne import af energi kommer for en stor dels vedkommende fra øst, såsom fra Rusland, Ukraine og Tyrkiet. Så det generelle koncept med et initiativ for en Silkevej over land er interessant for et land som Østrig. Det er også vigtigt at etablere en god grænseflade mellem Vest- og Centraleuropa. Jeg vil også gerne omtale den Maritime Silkevej. Vore interesser i Afrika defineres af, at det

afrikanske kontinent ligger nær ved Europa, og der må etableres samarbejde med henblik på udvikling og ressourcer. Denne interesse deles også af andre lande i Europa.«

Foto: Bajkal-Amur-hovedlinjen

Fra LaRouche-bevægelsen 28. nov. 2014: Obama holder konstant foden på speederen i atomar dødsførsel med Rusland

27. nov. 2014 – Alle erfarne personer, der har deltaget i strategisk beslutningstagning på højt niveau (selv Henry Kissinger, på sin egen måde), ved, at Lyndon LaRouche har ret, når han insisterer på, at Obama leger »hvem er bange« med atomvåben (eng.: »chicken«; den leg, hvor to bilister i høj fart kører mod hinanden på den hvide linje mellem to kørebaner – og den, der først viger fra et frontalt sammenstød, har tabt). Dette er præcist, hvad præsident John Kennedy, der handlede i modstrid med de fleste af sine rådgivere, skarpt nægtede at gøre under den cubanske missilkrise i oktober 1962.

Den tidligere officer i MI6, Alistair Crooke, skrev f.eks. den 14. nov. i sin »Weekly Comment« på sin webside, »Conflicts Forum«, at

»den erfarne kommentator af amerikansk udenrigspolitik, William Polk, som i sin tid var medlem af det tre mand store Crisis Management Team under dødvandet mellem præsident

Kennedy og Krustjov under cubakrisen, advarer skarpt om, at vi har kurs mod endnu et sådant farefuldt (endda apokalyptisk) øjeblik med spændinger, der kommer op i højere gear – helt op til reel krig«.

Efter at trække linjerne i Polks argument op, konkluderer Crooke:

»Det, der er så slående ved Polks redegørelse for 'lektier, vi ikke har lært' er, at en meget erfaren russisk embedsmand netop havde fortalt os nøjagtig det samme (hvordan vi synes at gentage det samme, farlige mønster, som førte til den cubanske missilkrise).«

Den 22. november sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, der i 42 år har været diplomat, først for Sovjetunionen og dernæst for Rusland, til Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva, at

»de gik hele vejen i Ukraine og støttede ekstremister og opgav derved deres egen politik med demokratiske regimeskift. Det, der kom ud af det, var et forsøg på at lege 'hvem er bange' med Rusland, for at se, hvem der først blinker. Som tyranner siger, så ville de have Rusland til at 'tabe modet' – blive 'kylling' (jeg kan ikke finde et bedre ord for det), for at tvinge os til at sluge ydmygelsen af russere og russisktalende indfødte i Ukraine.«

Forsvarsminister Chuck Hagels opposition, på linje med generalstabschefernes opposition, mod Obamas fremstød mod apokalypsen, var et spørgsmål, måske det vigtigste, i Obamas fyring af Hagel den 24. nov. Hagel havde

»sagt, at USA måtte finde en måde at nedtrappe spændingerne med Rusland«,

rapporterede Wall Street-avisen dagen efter. Og Kinas Forsvarsministerium roste Hagel efter dennes fyring, for at have fremmet direkte udvekslinger mellem de to landes militær,

som afværgede væbnede sammenstød mellem de to nationer.

Ukraine, det angivelige påskud til, at Obama har hastekurs mod krig med Rusland, er totalt bankerot og vil være nødsaget til at indgå en aftale med Rusland for at overleve. Ukraine kan ikke gøre andet, men Det britiske Imperium, som arbejder gennem deres redskab, Barack Obama, vil ikke tillade det. Og mens hele landet glider ud i sammenbrud, har nazisterne i Kiev afskåret pensionisterne i det sydøstlige Ukraine, sammen med livsnødvendige tjenesteydelser, samtidig med, at disse livsnødvendige tjenesteydelser flimrer ustabilt i hele Ukraine.

»Det, vi ser, er katastrofalt«, sagde Lyndon LaRouche. »Kendsgerningen er, at hvis de bruger tilstrækkelig magt, kan de slå næsten alle ihjel. Men bortset fra dette har de et problem. For sådan er verdenssituationen. Vi må følge dette nøje. Se, hvad vi kan finde ud af om det, for det giver ingen mening. Den blotte idé om en konflikt, som de stiller det op, giver ingen mening. Det ville kun være katastrofale forholdsregler; det er, hvad der synes at være overhængende.«

OPEC mødtes i Wien i dag og afviste krav fra medlemmet Venezuela om at skære produktionen ned for at støtte de katastrofalt lave oliepriser, sagde den saudiske olieminister. Efter mødet faldt Brent-priserne på råolie så meget som 8,4 % i London og forøgede derved dette års fald til 35 %, iflg. *Bloomberg*. »Det er interessant, ekstremt interessant«, sagde LaRouche. »For det er ikke naturligt.« Han støttede præsident Putins erklæring i et langt interview med *Itar-Tass* den 23. nov., hvor han sagde, at saudiernes geopolitiske handlinger, hvilket betyder handlinger rettet mod Rusland og muligvis Iran, er forklaringen på en del af olieprisernes nylige styrtedyk.

»Præcis«, sagde LaRouche. »Det er briterne. Det er britisk politik, hvilket er Obamas politik.«

Når vi overvejer, hvordan vi skal standse dette vanvid, mens der endnu er tid, må vi huske, at roden til den verdensomspændende LaRouche-bevægelse af i dag ligger i LaRouches voksende indflydelse med udgangspunkt i New York City, fra Manhattan, især fra slutningen af 1950'erne og op igennem 1960'erne. Fra New York City, som det virkelige centrum for det patriotiske USA.

»Dette var, og er fortsat, en afgørende situation«, sagde LaRouche. »Man må se på sådanne ting for at kunne vurdere, hvad mulighederne virkelig er.«

Foto: Præsident Kennedy og Sovjetunionens leder Krustjov forud for Cubakrisen

---

USA: Obama fyrer Hagel i et vredesanfald

24. nov. 2014 – Præsident Obama fyrede forsvarsminister Chuck Hagel i dag i noget, som en intern kilde beskrev som et »vredesanfald«, som en gengældelse fra det Hvis Hus' inderste kreds over Hagels modstand – som i virkeligheden var militærets modstand – mod de akademikere, der tror de kan omforme verden ved hjælp af regimeskift og militær intervention i overensstemmelse med deres utopiske visioner om promovering af demokrati.

Hagel har sagt, at han bliver indtil hans efterfølger er blevet bekræftet. En kort optræden af Obama og Hagel i morges kastede ikke lys over de politiske uoverensstemmelser bag det, som næsten universelt ses som en fyreseddel, på trods af

Hagels indgivelse af sin afskedsbegæring.

New York Times, som var de første til at komme med nyheden i morges, rapporterede, at Hagel blev tvunget til at gå af »i erkendelse af, at truslen fra Islamisk Stat ville kræve andre færdigheder end dem, som hr. Hagel blev indsat for at udøve«. Der er imidlertid bevis, endda offentligt, for, at Hagels uenighed med det Hvide Hus' politik over for Syrien stikker dybere end som så, især synligt i det memo, som Hagel sendte til det Hvide Hus' nationale sikkerhedsrådgiver, Susan Rice, i midten af oktober, og som blev lækket til *New York Times* i slutningen af måneden. Ifølge *NYT* advarede Hagel i memoet om, at »regeringens politik over for Syrien var i færd med at gå op i sømmene pga. dens mangel på klarhed over hensigterne mht. præsident Bashar al-Assad.«

Hagel gav ikke blot udtryk for sine egne bekymringer, men også militærets, en institution, som altid har stået ham nær lige fra hans dage som holdleder i Vietnam. Han fungerede således som en kanal for disse bekymringer til det Hvide Hus, og han tillod formanden for generalstabschefene, gen. Martin Dempsey, at give udtryk for mange af disse bekymringer i offentlige forsamlinger, inklusive på en konference i Washington i sidste uge, hvor han (Dempsey) påpegede, at hans mission i Syrien, i øjeblikket, ikke er at vælte Assad-regimet, men derimod at bekæmpe ISIS.

Andre medier har bemærket, at Hagel altid har haft et problem med Obamas inderkreds, som havde til hensigt at styre alle detaljer med overdreven kontrol ('micromanagement').

USA bruger mission mod Islamisk Stat til »regimeskift i smug«, siger russisk udenrigsminister Lavrov

23. nov. 2014 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov anklagede USA for at forberede at bruge missionen for at besejre Islamisk Stat som en »mission for at udskifte det [syriske] regime i smug«, i sine bemærkninger til det rådgivende Råd for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva den 22. nov., rapporterer *Itar-Tass* i dag.

Lavrov sagde ved mødet, at han havde spurgt den amerikanske udenrigsminister John Kerry direkte om, at USA ikke gik til FN om den internationale indsats imod IS.

»Nu, da de har samlet en koalition imod Islamisk Stat, spurgte jeg Kerry, hvorfor de ikke ville forelægge det for FN's sikkerhedsråd«, sagde Lavrov. »Kerry svarede, at i det tilfælde ville de være nødt til at 'ordne' status af Assads regime.«

Lavrov fordømte denne amerikanske holdning og sagde,

»Syrien er et suverænt land, medlem af FN, er det ikke rigtigt«.

Lavrov sagde også, at Kerry påstod, at den syriske præsident Bashar al-Assad er »en faktor, der tiltrækker terrorister«.

»Det er en fuldstændig forvrænget logik«, at USA siger sådan, tilføjede Lavrov. »De syriske regime har samarbejdet meget godt med Rusland og USA og med Organisationen til

Forbud mod Kemiske Våben over ødelæggelsen af de kemiske våben.«

»Amerikanerne har endda forhandlet med Taliban, når de havde brug for det ... Hvorfor er det så, at tilgangen til Syrien fortsat afhænger så meget af ideologi? Svaret er sandsynligvis, at det ikke så meget er en mission imod Islamisk Stat, som det er forberedelser til en mission for regimeskift i ly af denne anti-terror-mission«, sagde Lavrov.

Foto: Lavrov i samtale med Kerry

**Fra LaRouche-bevægelsen 23.
nov. 2014:**

**BRIKS tilbyder verden
samarbejde til gavn for alle**

**—
omkring sikkerhed såvel som
økonomi**

Ligesom den kinesiske præsident Xi Jinping på APEC-topmødet 12. nov. brugte sin fælles pressekonference med den amerikanske præsident Barack Obama til at »byde USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele rigdom og fred i det asiatiske Stillehavsområde«, gennem Silkevejsfonden, AIIB og andre

BRIKS-relaterede, nye økonomiske institutioner, brugte den kinesiske regering, den 19.-20. nov., det Femte Xiangshan Forum i Beijing med deltagelse af 300 internationale sikkerhedsekspertter til at sende et budskab, der vedrører global sikkerhed. Dette budskab fremgik klart af begivenhedens titel: »Samarbejde til gavn for alle: Opbyg det Asiatiske Samfund for en Fælles Fremtid.«

Men forsvarsminister, general Chang Wanquan, udtalte også i sin hovedtale til denne konference, at Kina var fuldt ud parat til »effektivt at værne om sin nationale suverænitet, sikkerhed og sine udviklingsmæssige interesser«, hvis Vesten afviser disse tilbud om samarbejde og fortsætter sin konfrontationskurs, som er en trussel mod Kinas, og hele verdens, eksistens.

Russerne gentog i denne weekend deres tilsvarende advarsel, hvor udenrigsminister Sergei Lavrov erklærede, at, med sine økonomiske sanktioner mod Rusland »gør Vesten det klart, at det ikke ønsker at tvinge Rusland til at ændre sin politik, men ønsker at sikre et regimeskift.«

Den enkle kendsgerning er, at, hvis USA og Europa ikke tilslutter sig BRIKS' nye, økonomiske verdensorden, befinder planeten sig på en kurs mod en snarlig krig – en global, atomar udslettelseskrig. Den række af provokationer, som Obama og briterne fortsat kaster mod Rusland og Kina, i Ukraine, i Polen og i Sydvestasien, kommenterede Lyndon LaRouche i dag, kan pludselig føre til generel krig, ikke en slags trinvis byggeklods-optrapning, som nogle måske forestiller sig. Med moderne krigsførelse er der ingen indledende flirt.

I sin webcast fra 21. nov. blev Lyndon LaRouches tanker om dette spørgsmål opsummeret som følger:

USA, NATO og Europa forsøger at præsentere Rusland og Kina for en række provokationer, der tilsigter at omgå dem og standse deres fremstød med BRIKS og de andre udviklingsprojekter, de

har lanceret. Men det vil ikke virke. Rusland og Kina besidder rent faktisk en magt, der logistisk og strategisk er den transatlantiske alliances magt, det transatlantiske system, overlegen. Det er det, fordi deres politik er centreret omkring og baseret på et program, der har videnskab som sin drivkraft, med Kinas månebaserede rumprojekt, som går i den retning af den idé, som Johannes Kepler oprindeligt skitserede. Og det er styrken herfra, som rent faktisk sætter dem i en overlegen position. Det er det, LaRouche refererer til som 'Kepler-princippet'.

Den tortur, som man påfører Kina og Rusland, tilsigter at forvirre kernen i BRIKS, både blandt de asiatiske nationer og også blandt deres allierede i Sydamerika, og at forsøge at fremprovokere en fejltagelse fra deres side. Men det er ikke sandsynligt, at dette vil ske. En statsmagt, der udfordres, må være forberedt på at lide tab, men færre tab end et nederlag ville indikere, et nederlag, der kommer fra en eksistentiel trussel mod deres blotte eksistens. Sådan tænker præsident Putin i Rusland tydeligvis; Kina og Indien er ligeledes parat til at indtage denne holdning, fordi det er den eneste holdning, der giver nogen mening.

Tænk på den position, som kineserne, russerne og inderne og menneskehedens lederskab generelt rent faktisk befinder sig i. Når man tager ansvar for hele menneskeheden, må man være forberedt på at løbe visse risici med henblik på at minimere menneskehedens tab på længere sigt. Ikke at løbe disse risici under sådanne omstændigheder er faktisk hensynsløst galskab. Menneskehedens overlevelse på længere sigt må være den idé, der leder os, og menneskeheden vil sige Keplers unikke princip med menneskets viljemæssige kreativitet som den dominerende magt i Solsystemet – og videre endnu.